

JACQUES PHILIPPE

**v
šoli
Svetega
Duha**

založba **EMANUEL**

Jacques Philippe
V šoli Svetega Duha

Prevod: **Tadeja Petrovčič Jerina**
Jezikovni pregled: **Urška Willewaldt**
Uredil: **Janez Evangelist Rus**
Oblikovanje in prelom: **PhotoZ**

Imprimatur: Slovenska škofovska konferenca,
Ljubljana, 1. oktober 2024, št. 10-17/24

Izdala in založila: **Založba Emanuel d.o.o., Ljubljana, 2024**
Izdaja: **prva**
Naklada: **800 izvodov**
Tiskano v Sloveniji.

© Založba Emanuel d.o.o., 2024, za slovensko izdajo
Naslov izvirnika: *À l'école de l'Esprit Saint*
© Éditions des Béatitudes, Société des Œuvres Communautaires, 1995
ISBN 978-2-84024-081-5 za francosko izdajo

Svetopisemski navedki so vzeti iz uradnega prevoda Katoliške Cerkve
v Sloveniji (© 2024, Slovenska škofovska konferenca).

Več informacij o knjigah in zloženkah Založbe Emanuel najdete
na spletni strani www.zalozba-emanuel.si

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-584
27-144.896

PHILIPPE, Jacques, 1947-
V šoli Svetega Duha / Jacques Philippe ;
[prevod Tadeja Petrovčič Jerina]. – 1. izd. –
Ljubljana : Emanuel, 2024

Prevod dela: *À l'école de l'Esprit Saint*
ISBN 978-961-7019-35-3
COBISS.SI-ID 211204611

KAZALO VSEBINE

Uvod	9
-------------------	----------

PRVI DEL

Svetost je delo Duha	15
1. Naloga presega človeške moči	17
2. Samo Bog pozna pot slehernega od nas.	21
3. Zvestoba milosti privabi naslednje milosti ...	25

DRUGI DEL

Kako lahko spodbujamo razcvet navdihov?	31
1. Redno slavljenje in zahvaljevanje	35
2. Treba si jih je želeli in zanje prositi	36
3. Trden sklep, da Bogu ne bomo ničesar odrekli. .	37
4. Urjenje v zaupni otroški poslušnosti	38
5. Urjenje v prepuščanju.	39
6. Urjenje v nenavezanosti	41
7. Urjenje v tihoti in miru	43
8. Zvesto vztrajanje v molitvi	46
9. Tehtanje nagibov svojega srca.	46
10. Odpiranje srca duhovnemu spremljevalcu. .	49

TRETJI DEL

Kako prepoznamo, da navdih prihaja od Boga? . . .	51
1. Postopno razvijanje »duhovnega čuta«.	53
2. Merila, po katerih lahko presodimo, da navdih prihaja od Boga	55

Sklep	73
--------------------	-----------

PRILOGA 1

Besedila Louisa Lallemanda DJ (1587–1635) **79**

1. Narava ubogljivosti Svetemu Duhu	81
2. Sredstva, s katerimi dosežemo to ubogljivost. .	82
3. Odgovor na nekatere ugovore temu pristopu. .	83
4. Nagibi, ki nas vodijo k tej ubogljivosti: popolnost in celo odrešenje sta odvisna od ubogljivosti milosti	85
5. Odličnost milosti in krivičnost nasprotovanja, ki ga do nje gojimo.	88

PRILOGA 2

Besedila svetega Frančiška Saleškega (1567–1622).. **91**

1. Merila za razločevanje duhov (8. knjiga, 12. poglavje)	93
2. Pokorščina, znamenje pristnosti navdihov (8. knjiga, 13. poglavje)	94
3. Kratek postopek spoznavanja Božje volje (8. knjiga, 14. poglavje)	94
4. Sveti Duh je v Mariji deloval brez ovir (7. knjiga, 14. poglavje)	98
5. Sedem darov Svetega Duha (11. knjiga, 15. poglavje)	99

PRILOGA 3

Svoboda in podrejenost **101**

Knjige istega avtorja v slovenščini	108
---	-----

Njej, ki nam pravi:

»Kar koli vam reče, storite.«

(Jn 2,5)

Uvod

»O moj Jezus, kako lahko se je posvetiti – potrebno je le nekoliko dobre volje. Če Jezus opazi v duši iskro dobre volje, pohiti, da se ji daruje, in nič ga ne more zadržati – ne napake ne padci – prav nič. Jezus bo hitro pomagal tej duši, in če je duša zvesta Božji milosti, lahko hitro dospe do najvišje svetosti, kakršno more doseči ustvarjeno bitje na tej zemlji. Bog je zelo radodaren in nikomur ne odreka svoje ljubezni. Daje več, kakor ga mi prosimo. Zvestoba v izpolnjevanju navdihov Svetega Duha je najkrajša pot.«

To lepo besedilo je iz *Dnevnika* svete Favstine¹. Preprosto in jedrnato posreduje nadvse pomembno sporočilo za vse, ki hrepenijo po svetosti – ki torej želijo kar najpopolneje, kot je to mogoče, odgovoriti Božji ljubezni.

Največje vprašanje, včasih celo tesnoba teh duš je, kako naj se tega lotijo.

Prav mogoče, dragi bralec, da sam sodiš med tiste, ki jih to vprašanje nikdar ni pretirano zaposlovalo. Mogoče

1 *Dnevnik svete sestre Marije Favstine Kowalske*, Prvi zvezek, 291, prev. Milanka Dragar in dr., Salve, Ljubljana 2017, 145. Sveta Marija Favstina Kowalska se je rodila 25. avgusta 1905 in umrla 5. oktobra 1938. Papež sveti Janez Pavel II. jo je na belo nedeljo 18. aprila 1993 razglasil za blaženo, za svetnico pa na belo nedeljo 30. aprila 2000, za katero je takrat določil, da se odslej v vsej Cerkvi imenuje nedelja Božjega usmiljenja. Poljski redovnici je Jezus naročil, naj svetu razodeva Božje usmiljenje, še posebej s pomočjo podobe usmiljenega Jezusa, ki so jo naslikali po njenem opisu videnja.

tvoje srce nikdar ni občutilo tega hrepenenja, da bi Boga ljubilo najbolj, kot je sploh mogoče. Zato te prosim, prosi Svetega Duha, naj ti vdihne to željo; in še več, prosi ga, naj te nikoli več ne pusti pri miru! Takrat bo tudi tebi veljal blagor: »Blagor lačnim in žejnim pravičnosti², kajti nasičeni bodo« (Mt 5,6).

Za vse, ki tako hrepenijo po polnosti ljubezni, je nadvse dragocen vsak namig, ki jim to pot nekoliko osvetli ali jo celo skrajša. Skoraj nihče se tega ne zaveda, vendar menim, da je to, da svetim dušam omogočimo, da se še bolj in še hitreje posvečujejo, vsaj tako nujno kakor to, da grešnikom omogočimo, da se spreobrnejo; in Cerkvi vsaj toliko koristi. Svet bo rešila molitev svetnikov.

Zato se nam zdi nadvse pomembno, da današnjim kristjanom, četudi vsi ne razumejo tega besednjaka, posredujemo najboljše del sporočila svetnikov, da bodo lahko čim hitreje napredovali do popolne ljubezni.

Na tej poti je verjetno najpomembneje, da ugotovimo, kam naj usmerimo napore. Kar seveda ni vselej očitno in tudi ne vselej tisto, kar si na začetku predstavljamo.

Sestra Favstina nam v omenjenem odlomku, in tudi v nekaterih drugih razmišljanjih, ki jih zapisala v *Dnevnik*,

2 Pravičnost v Svetem pismu bolj kakor to, kar pod tem izrazom običajno razumemo, pomeni naravnost človeka, čigar volja se popolnoma »prilичi« Božji volji, človeka, ki ljubi Boga in bližnjega, skratka, to, kar dojemamo kot svetost.

iz lastnih izkušenj posreduje namig, ki mu je vredno prisluhniti: Najkrajša pot je *zvestoba v izpolnjevanju navdihov Svetega Duha. Namesto da bi tratali svoje napore na življenjskih področjih, kjer bi se lahko izkazali za jalove ali pičlo rodovitne, nam sestra Faustina priporoča, naj se posvetimo predvsem enemu: naj pozorno prepoznavamo, sprejemamo in uresničujemo navdihe Svetega Duha. To se nam bo daleč najboljše »obrestovalo«.*

Pojasnili bomo, zakaj, nato pa poskusili opisati, kaj to konkretno pomeni.

PRVI DEL

Svetost je delo Duha

Razširjeno je zmotno prepričanje, da se človek lahko posveti z lastnim delom: imeti mora samo dobro izdelan program popolnosti, se pogumno in potrpežljivo lotiti dela in ga postopno uresničiti. To naj bi bila vsa skrivnost.

Žal (ali na srečo) to ni vsa skrivnost ... Drži, da sta potrebna pogum in potrpežljivost. Nikakor pa ne drži, da naj bi bila svetost uresničevanje življenjskega programa, ki bi si ga človek sam zastavil. In to iz več razlogov, od katerih bomo omenili glavna.

1. Naloga presega človeške moči

Svetosti ni mogoče doseči zgolj s človeškimi močmi. Celotno Sveto pismo nam oznanja, da je lahko svetost edinole sad Božje milosti. Jezus nam govori: »Brez mene ne morete ničesar storiti« (prim. Jn 15,5). Sveti Pavel pa pravi: »Dobro hoteti je v moji mōči, dobro delati pa ni« (prim. Rim 7,18). Temu pritrjujejo tudi svetniki. Ludvik Marija Grignon Montfortski takole govori o posvetitvi, torej o načrtu, ki ga ima Bog z nami:

»O, kako prečudovito delo: prah se spreminja v svetlobo, umazanija v čistost, greh v svetost, stvar v Stvarnika in človek v Boga! O, prečudovito delo! Vendar, ponavljam, delo, ki je samo na sebi težavno in zgolj naravi neuresničljivo; dokonča ga

lahko samo Bog – z milostjo, obilno in nadnaravno milostjo; in tudi stvarjenje vsega vesolja ne dosega te mojstrovine.«³

Kakor koli se že trudimo, se sami pač ne moremo spremeniti. Samo Bog lahko odpravi naše pomanjkljivosti, omejenost naše zmožnosti ljubezni; samo on ima dovolj močan vpliv na naše srce, da to lahko stori. Zavedanje tega nam lahko prihrani veliko nesmiselnih spopadov in razočaranj. Ni nam treba doseči svetosti z lastnimi močmi,⁴ pač pa moramo poiskati način, da nas bo Bog naredil svéte.

To terja veliko ponižnost (odpoved domišljavi prevzetnosti, da se bomo rešili sami, sprejemanje lastnega ubožstva itn.), a je obenem zelo spodbudno.

Če so namreč naše moči omejene, je Božja moč neskončna. In zagotovo lahko dosežemo, da ta moč in ljubezen prideta na pomoč naši krhkosti. Zadošča, da to ljubezen mirno sprejmemo in da vse svoje zaupanje in upanje položimo v Boga. V bistvu je zelo preprosto, a kakor pri vsem, kar je preprosto, traja leta, da to dojamemo in predvsem, da to začnemo živeti.

3 Sveti Ludvik Marija Grignion Montfortski, *Le Secret de Marie* [Marijina skrivnost], začetek prvega dela.

4 To seveda ne pomeni, da se nam ni treba truditi; pomeni le, da mora biti naš trud prav usmerjen: ne v to, da bi skušali popolnost doseči z lastnim prizadevanjem – truditi se moramo, da se Bogu ne bi upirali, ampak bi se čim bolj odprli njegovi posvečujoči milosti.